

“NİMET VERDİKLERİNİN YOLU”

İnsanoğlu kendini her gün hesaba çekmelidir. Bizler bu zamanda nimetler içerisinde yüzen bir ümmet haline gelmişiz. Nasıl ki bazı kişilerin imtihanı nimeti aramak ise, bizim imtihanımız da bu nimetlerin şükrünü göstermemiz, hakkını vermemizdir.

Hakkını vermekten kastımız “var iken çoğaltmak” değildir elbet. Kastımız var olan ile Allah’ı bulmamız. Bu nimetleri Allah yolunda feda etmemizdir. Aslen zühd, varlığın içinde yokluğu yaşamaktır. Şu an bilgisayarın bastığım tuşlar bile bir nimettir ve ben şahıs olarak bu nimetin hesabını vermem gerekiyor. Sizin şu an bu dersi okumanız, gözlerin görmesine, ellerin tutmasına, dilin dönmesine bağlıdır ve bunların tamamı Allah’ın büyük bir lütfu, bir nimetidir. Kısacası hayat nimettir. Nimet ise imtihandır. Allah Kuran-ı Kerim’de bizi şu şekilde ikaz ediyor:

﴿وَأَتَاكُمْ مِنْ كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ ۚ وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا ۗ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ﴾

“Ve size, kendisinden istediğiniz şeylerin hepsinden verdi. Bununla beraber Allah’ın ni’metini sayacak olsanız, onu sayamazsınız. Muhakkak ki insan, (Allah’ın bunca ni’metlerine rağmen) gerçekten çok zâlimdir, çok nankördür.”¹

Sezai Karakoç “Nimetleri Kutludur” yazısında, bulunduğumuz durumu özetleyip, nimetin asıl hedefini şöyle tarif etmekte: “Nimeti tanrılaştırmaksa, her şeyden önce nimete zulümdür. Çünkü: nimetin her tarafından **kulluk** sızar. Nimetlerde, her türlü güç ve imkanlarını Yaraticının görülmesine çevirirler. Nimetin tüketilme özelliği biraz da buradan geliyor. Her nimet, sanki, insanda insana bir haz sunarak fani oluyor ve aradan çekilirken insanı Yaraticısıyla baş başa bırakıyor. Sanki nimetin ödevi, kendiliğinden bir ruh ve şuur gücüyle Yaraticıya dönmeyen insanı içgüdülerinden yakalayarak Allah’a çevirmek, Allah’la insan arasına bir köprü kurmak ve sonra aradan en alçakgönüllü bir biçimde çıkmaktır. Nimet ve Sofra, Allah’ın önünde fani olmanın en zengin tablosudur! İşte böylece, her şey birbirine nimet olarak, her şey birbirinin içinde yok olarak çekiliyor ve ortada yalnız O kalıyor!”²

¹ İbrahim Suresi, 14:34.

² Sezai Karakoç: Kıyamet Aşısı, s. 32vd.

Değerli Arkadaşlar!

Fatiha suresinin 7. ayetinde geçen,

﴿صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ﴾

“Bizi doğru yola, kendilerine **ni'met verdiklerinin yoluna** ilet,
gazaba uğrayanlarınkine, sapıklarınkine değil”³,

Nisa suresinin 69. ayeti ile açıklanmıştır:

﴿وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ
مِّنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ ۗ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا﴾

“Kim Allaha ve peygambere itaat ederse işte onlar, Allahın kendilerine **ni'met verdiği**
peygamberlerle, siddiklarla, şehidler ve salihlerle beraberdir. Bunlar ne güzel arkadaştır.”⁴

Kur'an-ı Kerim insanoğlu için rehber kişileri saymakla, kimler ile beraber olup dostluk kurmamızı bize öğretmekte. Kimin yolundan gitmemizi bize işaret edip ardından “*bunlar ile olan arkadaşlığın güzelliğinden*” bahsediyor. Nice arkadaşlar vardır ki kötülöklere vesile olmuşlardır, nice dostlar vardır ki seni hayırlı amele çağırmışlardır. Bir örnek üzerinden gidecek olursak: çoğu kişiler arkadaş çevresinde sigara kullananlar olduğu için sigaraya başlamışlardır. Birçok kişi ise namaz kılanlar ile beraber olduklarından ötürü namaza başlamışlardır. “*Sadıklar ile beraber olun*” ayetini hayatımızın her anında ve safhasında kendimize düstur edinirsek, birçok şerrin önüne set çekmiş oluruz.

Bu ayetin nüzul sebebini incelediğimizde Efendimiz □ Sevban (ra.)’a “*Neyin var senin?*” diye sorduktan sonra Sevban (ra.) şöyle cevap verir: “*Bir ağrım sızım yok, fakat sizi göremediğim zaman çok özölüyorum, size gelip görene kadar büyük bir ıstırap içine düşüyorum. Sonra ahireti düşündüm; sizi orada hiç göremeyeceğimden korktum. Çünkü ben biliyorum ki sen, peygamberlerle birlikte yüksek derecelerde olursun, ben cennete girsem bile senin makamından çok aşağıda bir yerde olurum. Eğer cennete giremezsem zaten sizi ebediyen göremem*”. Bunun üzerine Nisa suresinin 69’u ayeti nazil oldu ve onlarla olan beraberliği müjdeledi.

³ Fatiha Suresi, 1:7.

⁴ Safvetüt-Tefasir, 1/542.

Ayet-i kerime de işaret olunan bir diğer husus ise, Allah'a ve Peygambere itaattir. Modern zamanda bilhassa medyanın bu derece yaygınlaşmasıyla Efendimizin □ konumu ve öğrettikleri Sünnet itibarsızlaştırmak isteniliyor. Fakat ayetten de anladığımız üzeri Allah'ın övdüğü o kişiler Peygamberimize de itaat ile emir olunuyorlar. Şehitler, salihler, alimler ve evliyalar hepsi Allah'a ve Efendimize □ uymakla *"nimet verilenlerin yoluna"* dahil oldular.

Onların yolu, sırat-ı müstakim yoludur. Onlar canla başla Allah yolunda hizmette öncü olmuşlar. Hayatlarında zaman ve mekân mefhumu kalkmış Allah tarafından verilen bu *"nimet yolunda"* ilerlemişler. Onlar için nimetler bir vesile idi, hiçbir vakit hedef olmadı. Efendimiz □ *"bir elime ayı, diğer elime güneşi verseniz bu davadan vazgeçmeyeceğim"* diyerek sırat-ı müstakimde sebat etmiştir. Ebubekir Sıddık Efendimiz (ra) Hazreti Muhammed □ ile beraber olurken sıddık makamına ulaşmıştır. Nimet ile donanmış bu hayatın imtihan boyutunu her daim akılda bulundurmak lazım gelir. Bununla birlikte ahiret hayatının asıl hayat ve kalıcı hayat olacağını tefekkür ederek hem nimetlerimizin hesabını vereceğimizi hem de Allah'ın bize lütuf ettiği nimet verdiği kişilerin, bizim için numune teşkil ettiğini ve bizler onları örnek alarak imtihan hayatımızı kazanmamız gerektiğini unutmamak gerekir.

Bir sınıftaki imtihanı örnek alırsak, Hocanın bize verdiği sınav cevapları mevcut ve bu cevapları ezberleyip yazdığımız süre sınavı en iyi not ile geçeriz. Bu misal dünya hayatındaki Allah tarafından konulan helal ve haram çizgileridirler. Aynı anda bizlere imtihanda yardımcı olacak hocaların tayin edilmesinde, Allah'ın bizler için Peygamber, şehitler, salihler vs. gönderip onlara bakıp dünya imtihanımızı kolaylaştırma imkanına sahibiz. İmtihan cevaplarını bildiği halde sınavı geçemeyenlere ne denilir ki?

Önemli olan bir diğer husus ise, bu beraberliğin sadece zahirî manada yeterli olmamasıdır. Zahiren beraber olup itaat etmek aynı anda manen de beraber olmayı gerektirir. Sevban (ra.)'da olduğu gibi bizler de özleyip üzülmüyor muyuz? Yoksa bizlerin üzülmeye sebepleri farklı ve muhtemelen dünyalık nedenler mi?

En büyük nimetimiz hayat ve İslam nimetleridir. Bizler istemeden dünyaya gelen takdiri ilahi olan ve genel itibariyle Müslüman ailede büyüyenler olarak bazen önümüzdeki nimeti idrak edemiyoruz. Mesela Nefes nimeti: Nefes (yani hayat) öyle bir nimettir ki Şâir'in dilinden söyleyecek olursak: *"Nefes'in iki şükürü vardır: alıp vermez isen, verip almaz isen yaşayamazsın."* İşte bizler nefes alma nimetini unutan bir toplum haline gelmişiz. İnsan olmak

nasıl bir nimet ise kullukta bir nimettir. Kulluk nasıl bir nimet ise Efendimiz ﷺ'e ümmet şerefi de nimettir. Biz öyle bir Peygamber'e sahibiz ki, ahiret gününe kadar "ümmetim, ümmetim" diye Allah'a bizler için yalvarmakta. Fakat bizler ne yapıyoruz? Dile kolay geliyor "Ben Allah'ı ve Peygamberi seviyorum" demek. Ama seven sevdiğini anar. Seven kişi sevilene asi olmaz. Seven hayatının her alanında sevilene göre yaşar. Biz ne kadar seviyoruz?

Alınacak Dersler:

- 1) Nimetleri saymamız mümkün değildir çünkü hayatımızın her yerinden tefekkür sonucu Allah'ın nimeti görebiliyoruz.
- 2) Nimet bize kulluğumuzu hatırlatıp, Allah'a yaklaşmamıza vesile olmalıdır.
- 3) Nimet verilenlerin yolu peygamberlerin, sıddıkların, şehitler ve salihlerin yoludur ve bunlara itaat eden kimseler onlar ile beraberdir.
- 4) Arkadaş çevremiz önemlidir çünkü onların hali bize geçer.
- 5) Nasıl ki maddi beraberlik önemli ise, manevi beraberlikte o kadar önemlidir.

Ödev:

- 1) Ayetleri ezberleyip hayatınızda uygulayınız.
- 2) Arkadaş çevrenizi nimet verilenlerden, itaat edenlerden seçmeye gayret ediniz.
- 3) Ders sırasında sorulan soruları tefekkür ederek kendiniz için cevaplayınız.